

BÁGER Gusztáv

A zene élettana

Elizabeth Hellmuth Margulis inspirációja

A nyomtatott zene hallgat.
 Önmagában nem szólal meg.
 A kotta-betű megöl, a szellem megelevenít.
 Meg kell szólaltatni a papírt.
 A szem, a száj és a kéz harmonikus összhangja ez.
 Az elme ráhangolódik egy másik nyelvre.
 Közben tavakat lát, mezőket, kerteket.
 Emberek arcát.
 S a végtelen eget.
 Egymásba szövődik hallás és látás.
 A befogadás egy útvonal: áldás.
 Úton vagyunk mindvégig,
 örökkön-örökké –
 a megértés felé.¹

*

Az átélés bensőséges rejtély.
 Akár a legszemérmertlenebb gondolatok.
 Hiába rögzítik a befogadók reakcióit.
 Az idegsejtek nem árulkodnak.
 A részecskék függetlenek maradnak.
 Nem vallják be a sejtek, mit éreznek.
 Őrzik a bőrük alatt a beszédet.
 A hang maga is hangszigetelt.
 Burokban jut a szívig.
 Lejegelt.
 Majd a legbelső kamrában meztelenkedik.
 Önmagának csomagolja ki
 a kódot. Ettől boldog.
 Senki más nem tudhat a rejtély
 rácsos szerkezetéről.

*

¹ Hans-Georg Gadamer híres mondata

Dallamok? Mint csapkodó szárnyak.
 Fölemelnek: szíven találhatnak.
 A melankolikus háttér: a lírai vágyak.
 A klasszikus dallammal átítatott videó
 tette készséget feltételez.
 Bartók legdrámaiabb darabjai
 beszélgetésre sarkallják a nézőt.
 Debussy és Ravel versírásra inspirál.
 De a monotóniát közvetítő szignálok
 sem teszik közömbössé a recepciót.
 A delikvenszek jegyzeteket készítenek
 az elképzelt laboratóriumról.
 Ahol egy újfajta csokoládét tesztelnek.
 A zene megöntözi a lelket.

*

Nem létezik lehetetlen.
 Ami képtelenségnek tűnhet,
 meg kell tennünk.
 Nem tűnteti fel bűnnek.
 A háttér: a dallam s előtérben a terv.
 Jó muzikális légkörben nőni fel.
 Beethoven és Muszorgszkij szól:
 erő van a hangszerekben.
 Tele inspirációval a lelkem.
 Ahol elestem eddig, most átugrom.
 Magam sem hiszem, mennyire nem gond!
 A hangok segítenek tudnom.
 Az önmérséklet metszés, kivágás!
 Fentről adatik intuíció.
 Léptékváltás.

*

A hangverseny istentisztelet lesz.
 Kijön a zenéből, ami megérinti a lelket.
 A gimnazisták az alapján barátkoznak,
 kinek milyen a zenei preferenciája.
 Melyik a legkedvesebb együttesünk?
 Az énekes, akire hasonlítani szeretnének.
 S kezdenek éppolyan ruhákat hordani.
 Fölöltözik a pózokat, magatartásmintákat,
 amiket a sztároktól láttak.
 A sport listák
 csak a zenei értékrend után
 számítanak be a kamaszoknál.
 A felnőtteknél a pénz még mindig az első helyen áll.
 Akár a költészet, a festészet vagy a komolyzene,
 csak annyiban számít, ha gyakorlásukkal keresni lehet.

*

A dinamikai jellemzők Haydn esetében szelídek.
 Olyan szavakat írnak le, hogy szabadság, erdő s lézersugár.
 Chopin etűdjei érzékibbé színezik a tónust.
 A férfiak a női csípők ringatózásáról,
 a hölgyek a férfiak izmos lábszárairól zengnek ódát.
 Schumann a virágokat és a csillagképeket
 hozza elő a láthatatlanból.
 Az egyenletes ütemezés kerteket szül.
 A határozottabb intonáció utcákat, templomokat idéz.
 A hallóközpont ilyenkor üzen a hormonoknak.
 Termelődik a dopamin.
 Aki koncerteket látogat rendszeresen,
 szívritmusa helyreáll.
 És ha kopaszodott korábban, kinő a haja.
 Ha-ha.

*

A zongora egy eposz.
 A hegedű albatrosz.
 A gordonka gímszarvas.
 Méltósága hatalmas.
 A brácsa egy precíz ács.
 Állványt szerkeszt a nagybőgő alá.
 Káplán a klarinét.
 Kihirdeti az Igét.
 Úgy zeng a karcsú hárfa
 mint az égbolt mintázatán egy ábra.
 A legrejtettebb okok,
 végig morognak a dobok.
 S hogy melyik a tendencia épp most?
 Megérteti a fagott. Ha várja a légyott.

*

Mint a gravitáció vagy Arkhimédész tétele,
 a világban van az adottság, a zene érdeme.
 Mint az önzés, a szépség. Bűn és érdekek.
 Uralom. Nietzsche.
 A szent agresszió visszavétele.
 Ütem és hangsúly. Üdvösség és derű.
 A rezgés, akár a korai öröm.
 Ott lüktet a szívben a ritmus.
 A fájdalmas hegedű.
 A gravírozódott algoritmus.
 Mint egy dió, amikor föltöröm.
 És soha nem unalmas. Szétfutó érzés.
 Izgalmas még akkor is, ha ismétlés.

Távlatok bomlanak ki benne.
 Összhangként igent mond a **nemre**.
 S ez a csodálatos, hogy teremtett.

Leltár

Kötetcímek Galaxisa

Egy alvó kéz sikolt, a visszatért dantei kor.
Míg leírom, felébredek. A mondat egyetlen ékezet.
 Mérgezett.

Itt a szél minden emléket elbont.
 Bár a szív zeng, brutális a *Hidegfront*.
 Az énem: szent pont.

Tépelődök és eltűnődök.
Mégis, mégse, mégis. Nem bölgök.
 Bepörgök.

Íránytalan irány, merre vissz?
Élőadás gyanánt kóstol meg a hit.
 A lelkembe hasít.

Túlélést kereső vagyok?
 Ehhez az *Edzésterv* adott.
 Segít-e a Vagyok?

Igaz szerelmet, *Mondtam-e?*
 Adtál-e? *Találgatom, mit üzensz?*
 S régi énem most lát-e?

Vajon *Nézi, ahogy nézem?*
 Amikor *Mindent begombolsz?*
 Illat utazik a fényben.

A *Zongorahangoló* méri -
 Hallom-e a tiszta hangot?
 Az etűdökben van drog.

A *tükör éle* világot alkot.
 Isten minden ígéretet betartott.
 Csak a lelkem ér partot.

Látom-e a Nagy Villanást?
 Ha megkondul a *Napharang?*
 A viládkép-akarásra reflektál a Hang?
 A tonnányi entitás.
 Élvezet majd Elvonás.
 Az átléptetés egy kattanas.

*

Új ember-ország: friss közösség -
 elszánásunk: legyen *Új föld!* Öröm-Lét.
 Csengés-bongás. Zengés. Túlcsordult döntés.

